Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 5.— Γιὰ τὶς Ἐπαρχίες δρ.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τρίμηνες (2 δρ. τὴν τριμηνία) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νουμᾶ πουλιοῦνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμή.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ἀκαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδεροδρόμου Ὁμόνοια), στὸ κιόσκι Γιαννοπούλου (Χαυτεῖα), στὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑστίας« Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Κ. Βαρουξῆ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Στὸ χάος—Τὰ δίκαια τοῦ Θεοτόκη—«Ἀνάγκη εἰλικρινείας»—Τὸ τρίτο πεῖσμα—Ἡ μοναχὴ ἐλπίδα.

ΠΕΜΤΗ πρωΐ κι ἀκόμα ἡ πολιτικὴ κρίση «δὲν ἔλυξε», δηλ. ἀκόμα δὲν ξέρουμε τί εἶδος σωτηρία μᾶς μαγερεύει ὁ «Στρ. Σύνδεσμος» ποὺ ψορτώθηκε, ἀπὸ πατριωτισμό, στὴ ράχη του τὴ μεγάλη εὐτύνη νὰ σώσει «τὸν περίγελων τοῦ κόσμου καὶ τὸ ἐξουθένωμα τῶν ἐθνῶν», καθὼς χαραχτήρισε ὁ ἴδιος ὁ Σύνδεσμος στὸ «Ἀνάγκη εἰλικρινείας» του τῆς Τετράδης τὸ Ρωμαϊκο κράτος.

Τὸ ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ ὄργανό του, ὁ «Χρόνος», μᾶς βεβαιώνει πὼς σήμερα, ἴσαμε τὸ μεσημέρι, θἄχουν πιὰ πάρει ἕνα ὁριστικὸ τέλος τὰ πράματα καὶ νὰ ἡσυχάζουμε. Καὶ ἡσυχάζουμε, ἀφοῦ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο καλύτερο καὶ γενναιότερο. Ξενευρισμένοι, κοψομεσασμένοι, ἀποχαυνωμένοι, ἀπογοητεμένοι ἀπὸ τὴν ἀδάσταχτη αὐτὴ κατάσταση ποὺ μῆνες τώρα μᾶς μουδιάζει κάθε σκέψη καὶ κάθε ψυχικὴ ὁρμή, καρτεροῦμε, ὄχι πιὰ καμιὰ σωτηρία, μὰ ἕνα τέλος ὁριστικὸ ποὺ νὰ μᾶς ρήξει καὶ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς σκλαβιᾶς ἀκόμα—σώνει μοναχὰ νὰ μᾶς βγάλει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδέβαιη κ' ἑρμαφρόδιτη καὶ καταρεζιλεμένη σημερνὴ κατάσταση.

Ἃ λέγεται διχτατορία ἢ πραιτωριανισμὸς ἢ ἀναρχία αὐτὸ τὸ τέλος, λίγο μᾶς νοιάζει. Σώνει μοναχὰ νἆναι τέλος βέβαιο, ὁρισμένο, θετικὸ καὶ προπαντὸς τέλος μὲ εἰλικρίνεια, ποὺ μᾶς τὴν κοπανάει μῆνες τώρα ὁ Στρ. Σύνδεσμος δίχως νἄχει τὸ κουράγιο καὶ νὰ τὴ δείξει.

*

ΑΥΤΗ τὴ φορὰ ὁ κ. Θεοτόκης ἔχει ὅλα τὰ δίκαια μὲ τὸ μέρος του καὶ θἂν τὸ δεῖ ὅποιος ρήξει μιὰ ματια, δίχως προκατάληψη, στὰ πράματα. Τὴ Δευτέρα βράδι εἶπε στὴ Βουλὴ ὁ κ. Λαπαθιώτης πὼς ἡ σημερνὴ Κυβέρνηση παρέλαβε «ἐρείπια στρατοῦ», κι ὅταν τοῦ ζητηθήκανε ἐξήγησες, πρόστεσε πὼς «ἀρκετὴ ἐξήγηση εἶναι ἡ 15 Αὐγούστου»—«Ποὺ τὴ δημιούργησε τὸ Θεοτοκικὸ κόμμα», εἶπε ὁ βουλευτὴς Στράτος. Οἱ Θεοτοκικοὶ σηκωθήκανε καὶ φύγανε ἀπὸ τὴ Βουλή. Ὁ κ Λαπαθιώτης ξακολούθησε τὸ λόγο του καὶ εἶπε πὼς δὲν τονὲ νοιάζει ἃ φύγανε οἱ βουλευτές, γιατὶ αὐτὸς δὲ μιλάει γιὰ κείνους ποὺ βρίσκουνται μέσα στὴ σάλα τῆς Βουλῆς, μὰ γιὰ κείνους ποὺ βρίσκουνται στὰ θεωρεῖα, γιὰ τὸ λαὸ δηλ.

Ὕστερ' ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ βγήκανε, μὲ ὅλο τὸ δίκιο τους, καὶ οἱ Ραλλικοὶ ἀπὸ τὴ Βουλὴ καὶ δηλώσανε ὅλοι τους, καὶ Θεοτοκικοὶ καὶ Ραλλικοί, πὼς γιὰ νὰ ξαναπάνε στὴ Βουλὴ πρέπει νὰ φύγει πρῶτα ὁ κ. Λαπαθιώτης ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο.

Τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ κάνουν; Ὁ κ. Λαπαθιώτης, ἀντιπροσωπεύοντας τὸ «Στρ. Σύνδεσμο», δήλωσε πὼς δὲν τοῦ χρειάζεται ἡ Βουλή. Καὶ ἡ Βουλὴ τὸν ἄκουσε κ' ἔφυγε.

*

ΕΡΧΟΥΝΤΑΙ ὅμως τώρα οἱ αὐτοχειροτόνητοι πατριῶτες καὶ σωτῆρες κι ἀπαιτοῦνε νὰ ὑποχωρήσει ὁ Θεοτόκης «χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς φιλτάτης πατρίδος». Μὰ γιατί, γιὰ τὸ ἴδιο συμφέρον τῆς φιλτάτης, νὰ μὴν ὑποχωρήσουν αὐτοί; Γιατί νὰ μὴν ἀντικαταστήσουν τὸν κ. Λαπαθιώτη μ' ἕναν ἄλλον ἀπὸ τοὺς δικούς τους;

Νὰν τὰ ποῦμε τὰ πράματα—καὶ εἶναι καιρὸς πιὰ—νέττα σκέττα; Ἀπὸ τὶς 15 τοῦ Τρυγητῆ κ' ἐδῶ ἔχουμε ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑ, ἀφοῦ καὶ Θρόνος καὶ Βουλὴ κατὰ τύπους ὑπάρχουνε μοναχά. Σήμερα, ἂν οἱ φοβέρες τοῦ «Στρ. Συνδέσμου» σαρκωθοῦνε, δὲν ἔχουμε νὰ πάθουμε τίποτα παραπάνου παρὰ νὰ δοῦμε ἐπισημοποιημένη πιὰ τὴ διχτατορία αὐτή.

Ἀληθινὰ ὑπάρχει «Ἀνάγκη εἰλικρινείας». Καὶ τὴν τέτια εἰλικρίνεια καρτεροῦμε ἴσια ἴσια νὰν τὴ δείξει σήμερα πρῶτος πρῶτος ὁ «Στρ. Σύνδεσμος».

*

ΔΥΟ πείσματα, λένε, δημιουργήσανε τὸ σημερνὸ χάος. Τὸ πεῖσμα τοῦ Θεοτόκη ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὸ πεῖσμα τοῦ «Στρ. Συνδέσμου» ἀπὸ τὴν ἄλλη. Κρίμα νὰ μὴν ὑπάρχει καὶ τρίτο πεῖσμα, τὸ πεῖσμα τοῦ Λαοῦ, ποὺ νὰ στὴ μέση καὶ νὰ τοὺς πεῖ:

— Κάνετε τὰ πείσματά σας, μὰ ρωτάτε καὶ μένα, θεομπαίχτες. Ἔχω κ' ἐγὼ συφέροντα, ἔχω κ' ἐγὼ πατριωτισμό, ἔχω κ' ἐγὼ δύναμη στὰ χέρια μου καὶ χρωστάτε νὰν τὰ λογαριάζετε. Κι ἃ δὲ θέλετε νὰν τὸ κάνετε μοναχοί σας, σᾶς ἀναγκάζω ἐγὼ νὰν τὰ λογαριάζετε καὶ νὰ μὲ λογαριάζετε. Σιχτὶρ ἀπὸ δῶ κ' οἱ δυό σας κ' εἶμαι ἱκανὸς νὰ κοιτάξω καὶ νὰ κανονίσω μοναχός μου τὶς δουλιές μου.

Μὰ γιὰ νὰ ὑπάρχει τρίτο πεῖσμα, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχει τρίτη δύναμη ποὺ λέγεται ΛΑΪΚΗ ΘΕΛΗΣΗ. Μὰ τέτιος κομήτης δὲ φάνηκε ἀκόμα στὸν πολιτικὸ οὐρανό μας, καὶ θἀργήσει χρόνια καὶ χρόνια νὰ φανεῖ—ἐξὸν κι ἃ θαρρεῖτε πὼς οἱ φουτιὲς ποὺ λέγουνται «Πρόεδροι τῶν Συντεχνιῶν» καὶ ποὺ κοκορεύουνται κι αὐτοὶ μὲ τὰ φαιδρὰ μανιφέστα τους χάθε τόσο, ἀντιπροσωπεύουν, ὄχι πιὰ τὴ Λαϊκὴ θέληση, μὰ καὶ τὴν ἀτομική τους ἀκόμα θέληση.

*

ΚΑΙ μέσα σ' ὅλο αὐτὸ τὸ χάος μιὰ ἐλπίδα μοναχὰ γλυκοφέγγει.

Νὰ μᾶς χαραχτηρίσει ἡ Εὐρώπη πολιτικῶς γιὰ Φελλάχους καὶ νὰ μᾶς φερθεῖ ἀνάλογα.

Ἔτσι μοναχὰ θἄχουμε στὴ διάθεσή μας ὅλο τὸ χρειαζούμενο καιρὸ νὰ γενοῦμε πρῶτα ἀθρῶποι γιὰ νἀρχινήσουμε ὕστερα σιγὰ σιγὰ νὰ γινόμαστε καὶ πολῖτες.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΜΕ ΠΙΑΝΟ

Τυπωθήκανε στὴ Λειψία καὶ πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ».

α') ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ:

1) Στὴν ἀνέμη καρφωμένα . Δρ. 1.—
2) Τραγουδάκι . . . . . » 1.—
3) Στὴ νῆσο πέρα ὁ πύργος τῆς Ἀθώρητης . . . . . » 1.—

β') ΠΟΙΗΣΗ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΑΗ:

4) Μολιβιάτισσα . . . . Δρ. 1.—
5) Μισιριώτισσα . . . . » 1.—
6) Ρουμελιώτισσα. . . . » 1.50
7) Ἀφροδίτη. . . . . » 1.50
8) Χάιντε χοῦρδε . . . . » 1.—
9) Μικρούλα . . . . . » 1.50
10) Στὸν Ἔποπα (μαλλιαρικὰ Πέπ!) Χαρίζεται.

Ὅλα μαζὶ ἕνας τόμος δρ. 5.

κουε ἡ Χρυσούλα τὰ βήματά του καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ σταθεῖ, νὰ κυτάξει πίσω, μόνο ἔτρεχε ἀλαλιασμένη καὶ ξέπλεκη. Ποῦ νὰ πάει; Ποῦ νὰ κρυφτεῖ; Ἂν ἔμπαινε σὲ καμιὰν ἐκκλησία;

Τί ζεστὰ ποὺ θἄτανε ἐκεῖ μέσα, τί ἠρεμία! Ἴσως νὰ τήνε λυπότανε οἱ Παναγίες οἱ θλιμένες. Ποιός ξέρει...

Τρεμάμενη πάτησα τὸ κατώφλι μιᾶς σκοτεινῆς ἐκκλησίας καὶ μπῆκε. Στὸ βάθος διάκρινε μιὰ λιτανεία ἀπὸ κεριὰ ἀναμένα κ' ἔτρεξε. Ποιός νἄτανε; Εἴτανε ἕνα Χριστὸς κερένιος κι ἀγωνιοῦσε. Τὰ δύστυχα κεράκια λιώνανε μπροστα του γιὰ νὰ φωτίσουν τὴ χλωμὴν ὡραιότητά του καὶ τὴν καρδιά του τὴ σπαραγμένη καὶ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι γύρω στὸ αἱματωμένο μέτωπο. Δυὸ δάκρια μεγάλα ἀπὸ κε χριμπάρι στάζανε ἀκίνητα ἀπάνω στὰ μάγουλά του. Καὶ στὰ χέρια του λαμποκοπούσανε δαχτυλίδια ποὺ γυναίκεια θλιμένα δάχτυλα φορέσαν μιὰ φορά. Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό. Γύρω στὸ λαιμό του μιὰ ἀλυσσίδα ἀπὸ κόκκινες καρδιὲς εἴτανε κρεμασμένη κι ὅλο καὶ μεγάλωνε ἀπὸ καινούργιες καρδιές. Μαυροφόρες γυναίκες, ὅλες νέες κι ὅλες χλωμὲς τὸν ἀγαπούσανε τὸν ὡραῖο Χριστὸ κ' εἶσανε γονατισμένες μπροστά του καὶ καθεμιὰ τοῦ ἔλεγε τὸν πόνο της καὶ τὴν ἀγάπη.

Γονάτισε κ' ἡ Χρυσούλα μαζὶ μὲ τὶς μαυροφόρες κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ τὰ χείλια της ἕνα παράπονο τὰ πῆρε.

— Θέ μου! Θέ μου! Γιατί μᾶς ἀφήνεις καὶ χανόμαστε ἔτσι; Κύταξέ μας! Σκύψε καὶ κύταξέ μας καὶ λυπήσου μας! Τὰ δαχτυλίδια μας ὅλα στὰ χέρια σου τὰ βάζομε καὶ τὶς καρδιές μας, ποὺ τὶς σπάραξε ἡ ἀγάπη. Ἐσένα θέμε! Λυπήσου μας! Ἄπλωσε τὸ χέρι σου τὸ σπλαχνικό, τὸ ἀρραβωνιασμένο, κι ἄγγιξε τὴν καρδιά μας καὶ σκότωσέ μας! Ἄλλη γιατρειὰ γιὰ μᾶς ποὺ ἀγαποῦμε, ἄλλη γιατρειὰ γιὰ μᾶς δὲν εἶναι στὸν κόσμο τὸν ἀπάνω.

Σηκώθηκε ἡ Χρυσούλα κ' ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὸ χέρι της τὸ χρυσό της δαχτυλίδι καὶ τὄβαλε στὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ. Δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατήσει τὸ ἀναφυλλητὸ κι ὅλες οἱ γυναίκες οἱ χλωμὲς στραφήκανε καὶ τὴν κυτάξανε. Τὰ πρόσωπά τους κάτω ἀπὸ τὸ ἀχνόφωτο τῶν κεριῶν γενήκαν πιὸ χλωμά. Κι ἀνάμεσά τους ἡ Χρυσούλα ξέπλεκη, ἀπελπισμένη—σὰ μαυροφόρα μάννα φένταζε τριγυρισμένη ἀπὸ πονετικὲς γειτονοπούλες.

— Θέ μου! Πῶς μὲ κατάντησε ἡ ἀγάπη! Πῶς μὲ κατάντησε ἡ ἀγάπη!

Το δαχτυλίδι γελοῦσε τώρα κ' ἔπαιζε μὲ τὸ φῶς τῶν κεριῶν. Ἡ καρδιὰ τῆς Χρυσούλας ἀναπετάρισε ἀπὸ ἐλπίδα.

— Ἐσὺ μόνο μπορεῖς νὰ μὲ γιάνεις, ὦ Νυμφίε! Ἐσύ, μόνο! Λυπήσου με!

Βγῆκε ὄξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ τὰ μάτια της θαμπωθήκανε ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς. Ἔφυγε πάλι ἡ ἠρεμία ἀπὸ τὴν ψυχή της κι ἄρχισε πάλι ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινὴ νὰ πέφτει ἀπάνω της καὶ νὰ τὴ σπᾶ.

Εἴτανε πιὰ μεσημέρι κ' ἕνα ἐστιατόριο ἀπέναντί της εἴτανε γεμάτο κόσμο, ποὺ ἔτρωγε καὶ φτοῦσε καὶ φώναζε.

Γρήγορα γρήγορα πέρασε ἡ Χρυσούλα νὰ μὴ δεῖ.

Ἀφαιρεμένη λίγο ἔλειψε νὰ πέσει ἀπάνω σ' ἕνα ζεῦγος ποὺ καθότανε ἀπόξω στὸ πεζοδρόμιο κ' ἔτρωγε. Εἴχανε φαίνεται ποφάγει κ' εἴχαν ἀρχίσει νὰ τζιμποφιλιοῦνται μὲ τὰ χέρια ἀκόμα καὶ μὲ τὰ χείλια λαδωμένα.

Μιὰ ἀηδεία ἀνατάρχξε τὰ σπλάχνα τῆς Χρυσούλας. Ἔφυγε στὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο τρεχάτη κι ἀκκούμπησε σ' ἕνα δέντρο, ὁλοκούραστη.

Τὰ μάτια της ἀνοιγμένα κυτάζανε τοὺς ἀνθρώπους, τὰ δέντρα, τ' ἀμάξια, ἀποστεγνωμένα κι ἀ-